

Arrest

nr. 233 420 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient op 22 december 2009 een asielaanvraag in.

Op 28 maart 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 7 juni 2012 wordt de afstand van geding vastgesteld.

Op 20 juni 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen.

Op 18 mei 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 23 mei 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 juli 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 9 oktober 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 221 095 van 14 mei 2019 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 9 oktober 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Bij arrest van de Raad nr. 225 258 van 27 augustus 2019 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 9 oktober 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) genomen. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 164 925.

Op 8 december 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 8 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 221 097 van 14 mei 2019 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 8 juni 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X

Op 18 september 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 13 januari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 225 264 van 27 augustus 2019 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 13 januari 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“Il est enjoint à Monsieur:

De heer:

nom/naam : C.

prénom/voornaam : B.

date de naissance/geboortedatum : (...)1986

lieu de naissance/geboorteplaats : D.

nationalité/nationaliteit : Albanië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen¹, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre, dans les 7 jours de la notification de décision.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :
REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : L'intéressé n'est pas en possession d'un VISA valable.

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat het bevel werd genomen in het kader van een gebonden bevoegdheid. Ter zitting van 26 februari 2020 doet de verwerende partij afstand van deze exceptie.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*"II.1. Premier moyen
Violation du droit d'être entendu comme principe général de bonne administration
Violation de l'obligation de motivation matérielle, principe général de bonne administration
Violation de l'erreur manifeste d'appréciation, principe général de bonne administration
Violation de l'article 41 du charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (2000/C 364/01)*

*II.1.1. Le droit d'être entendu est considéré comme découlant du principe de bonne administration qui implique que l'administration ne peut prendre une mesure sérieuse, basée sur la conduite et la nature de la personne, sans avoir au préalable donné l'opportunité à la personne de se faire valablement entendre pour expliquer sa position.
La partie requérante est d'opinion que l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié, viole le droit d'être entendu comme principe général de bonne administration et aussi l'article 41 du charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (2000/C 364/01).
Il convient d'ajouter que, selon une jurisprudence bien établie de la Cour, il incombe aux États membres non seulement d'interpréter leur droit national d'une manière conforme au droit de l'Union, mais également de veiller à ne pas se fonder sur une interprétation qui entrerait en conflit avec les droits fondamentaux protégés par l'ordre juridique de l'Union ou avec les autres principes généraux du droit de l'Union, (voir les arrêts du 6 novembre 2003, Lindqvist, CJCE C101/01, considérant 87 ; 26 juin 2007, Ordre des barreaux francophones et germanophones, C305/05, considérant 28).*

*II.1.2. L'article 41 du charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (2000/C 364/01) stipule:
«Article 41
Droit à une bonne administration
1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions et organes de l'Union.*

2. Ce droit comporte notamment:

- * le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;
- * le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;
- * l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

3. Toute personne a droit à la réparation par la Communauté des dommages causés par les institutions, ou par leurs agents dans l'exercice de leurs fonctions, conformément aux principes généraux communs aux droits des États membres.

4. Toute personne peut s'adresser aux institutions de l'Union dans une des langues des traités et doit recevoir une réponse dans la même langue.»

II.1.3. Traditionnellement on était d'opinion que l'étranger ne doit pas être entendu en avance, ni que l'étranger doit avoir pris connaissance du dossier vu que le droit d'être entendu comme principe général de bonne administration ne trouvait pas application dans la loi des étrangers.

Cette thèse doit être révisée à la lumière de l'entrée en vigueur le 1er décembre 2009 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (2000/C 364/01) dont l'article 41 stipule: «Ce droit comporte notamment: le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre». Selon l'article 41, 1° cet article est seulement applicable aux institutions de l'Union Européenne en n'emporte aucune obligation pour les Etats membres. Selon les notes de l'article 41 le droit à la bonne administration est reconnu par la jurisprudence de la Cour de Justice et les tribunaux de première instance comme un principe général de bonne administration et on peut donc l'invoquer de cette façon.

Une traduction écrite ou orale des principaux éléments de la décision d'éloignement, assortie le cas échéant d'une interdiction d'entrée, y compris des informations concernant les voies de recours dans une langue que le ressortissant d'un pays tiers comprend, ou dont il est raisonnable de supposer qu'il la comprend, peut être obtenue sur demande de l'étranger auprès du ministre ou de son délégué. Ceci est mentionné explicitement dans la décision. (art. 74/18 de la loi des étrangers).

II.1.4. La partie requérante est alors d'opinion qu'elle devait être entendue avant la notification de l'ordre de quitter le territoire.

Dans la décision attaquée, il n'est fait mention d'aucun motifs pour lesquels une audition n'était pas nécessaire. Il n'y a alors que deux possibilités :

- Soit la partie défenderesse décide d'effectuer une audition, et alors il n'y a pas de problème ;
- Soit la partie défenderesse décide qu'une audition n'est pas nécessaire et le motive ainsi.

II.1.5. En n'accordant pas à la partie requérante la possibilité de s'exprimer avant de se voir notifier un tel ordre de quitter le territoire, la partie défenderesse a manqué à son obligation au regard des dispositions internationales.

La partie requérante aurait pu expliquer les raisons l'empêchant de retourner dans son pays d'origine.

In casu la partie adverse a donc manifestement violé le droit d'être entendu comme principe général de bonne administration et l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (2000/C 364/01), ainsi que la motivation matérielle et l'erreur manifeste d'appréciation, principes généraux de bonne administration."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende :

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de hoorplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij meent dat de afgifte van een bevel diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

De verzoekende partij kan hierbij niet worden gevolgd.

Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, wijst verweerder erop dat deze beginselen niet onverkort gelden. Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de Staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een zuiver theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het stond verzoekende partij bovendien vrij om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en zo de rechten uit te putten waarover zij meent te beschikken. In het kader daarvan stond het haar vrij om aan verweerder alle volgens haar nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens haar nuttige opmerkingen kenbaar te maken.

De verzoekende partij heeft zulks evenwel nagelaten.

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht besliste tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing en de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen haar niet op een duidelijke wijze ter kennis zijn gebracht.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Verweerder benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekende partij betwist de concrete motieven van de bestreden beslissing ook nergens in haar inleidend verzoekschrift.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, hij is niet in het bezit van een geldig visum. Verzoeker betwist dit gegeven niet, zodat hij niet aantoonde dat het motief waarop de beslissing steunt, steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

3.1.3.2. Verzoeker voert aan dat hij had moeten worden gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag van 18 september 2015 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alle informatie inzake zijn medische toestand heeft kunnen meedelen. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing tot onontvankelijkheid, die genomen werd op dezelfde dag als het bestreden bevel.

De elementen die verzoeker in het kader van zijn hoorrecht aanhaalt zijn de volgende: verzoeker had de redenen kunnen uiteenzetten die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot het verwijzen naar “redenen” maar niet concretiseert wat de elementen zijn die hem zouden verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst. Zoals gezegd werd zijn aanvraag op grond van medische redenen verworpen en uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming werd geweigerd na een inhoudelijk onderzoek. Verzoeker concretiseert niet welke specifieke omstandigheden hij zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name een niet-afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Een schending van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht. Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt :

"II.2. *Deuxième moyen*
Violation de l'obligation de la motivation matérielle, principe général de bonne administration
Violation de l'erreur manifeste d'appréciation, principe général de bonne administration
Violation du principe de conformité, principe général de bonne administration
Violation de l'article 3 CEDH

II.2.1. *La partie requérante est d'avis que l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié le 25 janvier 2016, en exécution de l'article 75, §2ième de l'arrêté royal du 8 octobre 1981, viole l'obligation de la motivation matérielle des actes administratifs.*

L'article 7 de la LLE de 1980 dispose :

(...)

In casu, la partie défenderesse a pris un ordre de quitter le territoire alors que les dispositions de l'article 7 l'oblige à tenir compte de la phrase « sans préjudice des dispositions plus favorables contenues dans un traité international ».

En agissant de la sorte, la partie défenderesse était donc dans l'obligation de motiver matériellement sa décision de donner un ordre de quitter le territoire à la partie requérante.

Ce qu'elle n'a pourtant pas fait.

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

" Traduction libre:

"La motivation matérielle commande que chaque acte administratif soit basé sur des motifs qui sont acceptables en droit et en fait et qui ressortent de la décision elle-même ou du dossier administratif. Les motifs doivent être donc au moins connus, factuellement corrects et porteurs (ceci veut dire que les motifs peuvent porter et justifier la décision)".

La motivation matérielle crée alors des obligations pour la partie adverse sur le plan ontologique de la décision. La raison d'être de la décision doit être déterminée par une application correcte du droit matériel et formel (motifs juridiques) appliqué aux faits du dossier administratif.

La motivation matérielle façonne alors le ratio essendi de la décision.

En prenant un ordre de quitter le territoire de manière aveugle, la partie défenderesse a donc manifestement violé ses obligations eu égard la motivation matérielle des actes administratifs, l'erreur manifeste d'appréciation ainsi que le principe de conformité.

II.2.2. *La partie requérante est d'avis que l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié le 23 juin 2015 en exécution de l'article 75, §2ième de l'arrêté royal du 8 octobre 1981, viole aussi l'article 3 CEDH.*

En ce sens, la partie requérante est d'opinion que l'ordre de quitter le territoire délivré de manière aveugle par la partie défenderesse peut entraîner une violation de l'article 3 CEDH prohibant toute torture ou traitement inhumain et dégradant. En effet, aucune mise en balance n'a été faite avant la prise de décision et aucune recherche quant à de possibles traitements inhumains et dégradants n'a été faite !

L'accessibilité ainsi que la disponibilité des traitements médicaux ne sont pas effectifs dans son pays, ce que la partie requérante a contesté dans son recours contre la décision négative relative à sa demande de régularisation médicale. En cas de retour, la partie requérante serait alors exposée à un risque réel de traitements contraires à l'article 3 CEDH. Si la partie requérante est renvoyée vers l'Albanie, elle risque réellement des traitements et attitudes qui lui causeront des douleurs relevant de la prohibition prévue à l'article 3 CEDH.

La partie requérante est d'avis concret qu'aucune mise en balance n'a été faite avant de décider de lui notifier un ordre de quitter le territoire.

La partie requérante demande alors fortement de suspendre et d'annuler l'ordre de quitter le territoire."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende :

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het redelijkheidsbeginsel ;
- artikel 3 EVRM.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat er geen behandelingsmogelijkheid is in het land van herkomst voor de aandoening waaraan zij lijdt.

De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en volstrekt in gebreke blijft enige duiding te verschaffen bij de medische problematiek waarop zij zich beroept.

Verweerder laat verder gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit de uiteenzetting van verzoekende partij kan evenwel geenszins worden afgeleid dat de gezondheidstand van verzoekende partij dermate ernstig is dat zij niet kan worden verwijderd.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Verzoeker voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan in samenhang met artikel 3 van het EVRM omdat hij meent dat de bestreden beslissing geen belangenafweging inhoudt inzake deze bepaling en het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. De beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling in zijn land van herkomst zijn niet gegarandeerd, zodat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst bloot staat aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Zoals reeds gesteld dateert huidig bestreden bevel van dezelfde datum als de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om medische redenen onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissingen werden op hetzelfde ogenblik aan verzoeker ter kennis gebracht. Verzoeker heeft dus kennis van de redenen waarom zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard, met name omdat uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat de elementen die verzoeker in zijn aanvraag aanhaalt, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 225 264 van 27 augustus 2019 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen.

De Raad herinnert eraan dat de vorige aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd verworpen bij beslissing van 8 juni 2015 omdat verzoeker kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of een aandoening die een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 221 097 van 14 mei 2019 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Bijgevolg werd reeds onderzocht of een terugkeer naar het land van herkomst van verzoeker een risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en werd geconcludeerd dat dit niet het geval is. In het dossier bevindt zich ook een synthesenota van 13 januari 2016 waarin een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In deze nota wordt inzake de mogelijkheid om te reizen voor verzoeker vermeld dat er niets te melden is en wordt opgemerkt dat de voorgelegde medische stukken dateren van meer dan drie maanden geleden, zodat de huidige medische situatie van verzoeker wat betreft de mogelijkheid tot reizen niet gekend is. Verzoeker brengt in het middel geen andere redenen aan dan de medische redenen en beperkt zich tot de vaststelling dat de zorgen niet toegankelijk en beschikbaar zijn in zijn

land van herkomst. Hij vermeldt niets over de al dan niet mogelijkheid om te reizen. Bijgevolg volstaan deze synthesesnota en de beslissing waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, om te concluderen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met artikel 3 van het EVRM.

Zoals reeds gesteld in het eerste middel betwist verzoeker het motief van de bestreden beslissing niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 3 van het EVRM. Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt :

"II.3. Troisième Moyen

*Violation de l'obligation de motivation matérielle, principe général de bonne administration
Violation du principe de sécurité juridique*

II.3.1. La partie requérante est d'avis que l'ordre de quitter le territoire est contraire au principe général de droit de sécurité juridique.

En effet, il apparait que la partie requérante disposait toujours, au moment de la notification, d'un délai prescrit par la loi pour introduire un recours contre la décision négative relative à sa demande de régularisation.

Ainsi, si la décision est amenée à être annulée, il y a alors nécessité d'annuler l'ordre de quitter le territoire !! La partie défenderesse aurait tout d'abord dû prendre en compte les circonstances de l'espèce, ce qu'elle n'a visiblement pas fait.

II.3.2. Le 13 janvier 2015, une décision déclarant la demande de régularisation du 18 septembre 2015 irrecevable a été prise et notifiée à la partie requérante le 25 janvier 2016. Le 24 février 2016, un recours a été introduit contre cette décision. Ce recours est toujours pendant.

Il est alors important que l'ordre de quitter le territoire actuel soit annulé.

II.3.3. Il importe donc que cet ordre de quitter le territoire soit annulé au risque de violer le principe de sécurité juridique.

C'est en cela que l'acte attaqué viole le principe de sécurité juridique ainsi que l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, principe général de bonne administration."

3.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht*
- het rechtszekerheidsbeginsel*

Ter ondersteuning verwijst de verzoekende partij naar de procedure die werd ingesteld tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

In casu werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd omdat zij zich illegaal op het grondgebied bevindt.

De verwerende partij merkt op dat het louter feit dat tegen de onontvankelijkheidsbeslissing eveneens een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn ingediend, uiteraard niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij niet het voorwerp kan uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

"In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied mocht afgeleverd worden gelet op het feit dat hij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, dient gesteld dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn." (R.v.V. nr. 124.613 dd. 23.05.2015)

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het

indienen ervan, nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift kan de rechtspraak betreffende artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet getransponeerd worden op artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoeker toont niet aan dat het algemene principe van behoorlijk bestuur geschonden werd.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).” (R.v.V. nr. 16.876 dd. 2.10.2008 en R.v.V. nr.25.910 dd. 10.04.2009)

En ook :

“De Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissingen dienden te motiveren omtrent een hangend beroep dat werd ingediend tegen een beslissing aangaand een verblijfsmachtiging om medische redenen. Het gegeven dat dit beroep in concreto aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van deze beslissing (cfr punt 1.13) wijzigt niets aan de illegale verblijfssituatie van verzoekers. De Raad merkt nog op dat niets verhindert dat verzoekers een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indienen om medische redenen.” (R.v.V. nr. 110.107 dd. 19.09.2013)

“Verzoekster poneert in fine van haar betoog dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar gezondheidstoestand slechts kan verergeren gezien ze niet correct en adequaat verzorgd kan worden en dat dit een overduidelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13mei1955 (hierna: het EVRM) uitmaakt.

De verzoekster laat echter na dit verder te concretiseren. In casu blijkt bovendien nergens dat de verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Naast het gegeven dat verzoekster een nieuwe aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan indienen waarbij een volledig en correct ingevuld standaard medisch getuigschrift wordt gevoegd, staat het verzoekster voorts vrij om aan de verwerende partij, gelet op haar medische situatie, zo nodig een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen indien zij daarvan het voorwerp vormt. Ten overvloede, voor zover verzoekster van oordeel is dat het een schending vormt van artikel 3 van het EVRM dat zij naar haar land van herkomst moet terugkeren zonder dat haar aanvraag om medische redenen ten gronde werd onderzocht, dient de Raad op te merken dat de wetgever een duidelijk onderscheid gemaakt heeft tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om medische redenen en dat van verwerende partij niet kan verwacht worden dat wanneer zij een aanvraag om medische redenen onontvankelijk verklaart, zij in het kader van een verwijderingsmaatregel de aanvraag om medische redenen toch ten gronde dient te bestuderen (cf. CE 29 oktober 2010, nr. 208.586). Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.” (R.v.V. nr. 90.216 dd. 24.10.2012)

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3.1. Verzoeker voert aan dat hem nog geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven zolang de beroepstermijn nog liep tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Hij voegt hieraan toe dat, mocht deze onontvankelijkheidsbeslissing vernietigd worden, ook huidig bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd. Verzoeker besluit dat zolang het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing niet is afgehandeld, het bevel moet worden vernietigd omdat er anders een risico is op schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

3.3.3.2. Een beroep ingediend tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geen schorsende werking, evenmin als de beroepstermijn. Een ingediend en nog hangend beroep of het nog lopen van de beroepstermijn neemt dus niet weg dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten mag geven aan verzoeker. Verzoeker toont niet aan

welke wettelijke bepaling dit zou verhinderen. Hij verduidelijkt niet op concrete wijze hoe dit het rechtszekerheidsbeginsel, waarvan de definitie hierboven weergegeven wordt, zou schenden.

Intussen werd het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 13 januari 2016 verworpen bij arrest van de Raad nr. 225 264 van 27 augustus 2019. De redenering dat bij een vernietiging van deze beslissing ook huidig bevel moet worden vernietigd, heeft bijgevolg geen feitelijke grondslag.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET